

**OTEVŘENO
JIMRAMOV
2003**

**Úvodník aneb
Šplouchy
starýho negra**

Dyž sem byl vo něco málo mladšejší než sem dneska, teda asi tak ani ne vo rok, tak sem jednou takhle koukal na voblohu, esli už přestane pršet. A vono ne a ne. Jako tenkrát v sedmadvacátým, dyž se voda rozlila vod nevidim do nevidim, jak vo tom tak pěkně zpíval starěj Čarlí Patón, dej mu Pámbu lehký spaní. Chcalo a chcalo, jak dyž do sebe nalejete galon budvajseru a von chce pak fofrem ven. Tož nám teda trochu zateklo do Bludníku. Ale mohlo bejt aj hůř. Jako dyž Misisípi prorvala hráze a spláchno to Grýnvil. Tam to tenkrát nestačilo vyschnout a tak se Vūdůštok konal až za štyrycet roků. Nebo to bylo kvůli těm žábám?

Ale abych nevodbočoval. Sem se ptal a letos prej stoletá voda nebude. Že prej buď věci nebo menčí. A aj otevřeno bude prej víc nebo míň než tuhle. A muziky a divadel a buřtů a irčánskýho kaře a ... a všeho že prej bude tak akorát. Povídali. Akorát se neví. Kdo. A tak to máte. Víc nebo míň, ale akorát. Uvidíme, jak říkal ten krtkozrakej, dyž mu povodeň odnesla barák i s poukazem na nový brejle. Bavte se dobře.

Váš strejček Tom

A zase jedna vod minule, co ji voda nesebrala:

Otevřeno 2002

Jako černá kočka
přes cestu přeběhla
voda.

Proud nelze zastavit
jen čekat
co vezme
a co ponechá.

Hladina se otevřela
včas
aby pustila slunce
ke kořenům
stromů.

Duše vysychá déle.

A přece
vážky nad řekou
a modré nebe
otvírají
oči k obzoru.

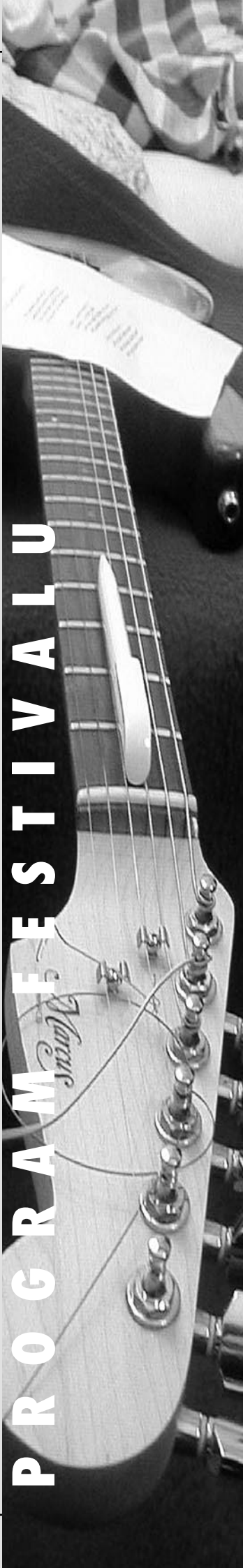
Po chlebové kůrce
po kůře borovice
pořád chutná být.

A cesta teče dál.

Obsah

Úvodník	01
Hudba	02
Divadla	13
Výstavy	14
Filmy	16
Doprovodné programy	18
Jimramovské sousedské posezení	19
Občerstvení	19
Klub Sluníčko - Unijazz/aktuální info	19
Bludník	20

PROGRAM FES TIV ALU

Pokud není uvedeno jinak, dodali údaje o sobě sami vystupující, případně byly převzaty z jejich webových prezentací

HUDBA**neděle 17. srpna****Jan Sobotka**

Styl: blues

Veřejně vystupuje asi od roku 1981. Do hudebních časopisů píše od roku 1990, svého času byl redaktorem Rock & Popu. Bluesový a folklórní badatel, dylanolog, autor dosud nevydané knihy o dudách. Interpret hudby vycházející z „předbluesového“ amerického písničkářství i z prvotních forem mississippského country blues. Účastník bluesových festivalů, např. Dresdener Blues Festival a Blues Alive Šumperk.

(TL)

Kontakt: Jan Sobotka, Vrázova 3, Praha 5; e-mail: Jan.Sobotka@nkp.cz

pátek 22. srpna**Nasadte ski**

Styl: rock

Igor Iggy Rock Švanda	- sax, klarinet, zpěv
Jiří Kafemlela Zrnochtivá Mužík	- kytara, zpěv
Martin Roland Garros Kukusík	- klavír, klávesy
Jeník UV lup Záloha	- zpěv sólo
Alej Aljoša Negrovjy Hegr	- bicí
Roman Vraspír	- zvukař

Skupina Nasadte ski se vyrekrutovala z účastníků pravidelné páteční seance „onanie v kruhu“. Dle schopnosti vyvrcholení si členové rozdělili jednotlivé nástrojové party.

První a nejpřesnější trefu do hrníčku zaznamenal Jenda Záloha, pročež byl pasován na post hlavního kytaristy a zpěváka. Z této pozice byl po čase svržen příchodem Jiřího Mužíka, jehož umění pohotové ejakulace nebyla doposud překonána. Velice dobrý výron vydal i Martin Kukusík (klávesy). Tak, jak se hrníček plnil, byly obsazeny i další posty Janem Juklem (basa) a Jendou Stodolou (alt sax.). Oba výše zmínění byli později pro celkovou vychlost nahrazeni novými šťavnatějšími kusy Martinem Houdkem (basa) a Igorem Švandou (sax). Nahrazen byl také bubeník Jan Roller, který byl v nestřežený okamžik přistižen, jak do hrnečku pouze plive. Nutno podotknout, že jeho nástupce Aleš Hegr měl díky svému potenciálu problémy zcela opačného rázu, což je ovšem s ohledem na jeho věk pochopitelné... V tomto nahonilém osazenstvu se seance konají dodnes. Je nám ctí, že vás budeme moci o našem „umění“ přesvědčit...

Kontakt: Jiří Mužík, Otakarova 86, 572 01 Polička, tel.: 461 724 362, mobil 776/70 50 30, e-mail: jmuzik@quick.cz, http://www.mujweb.cz/www/nasadteski

Jiný rytmus

Styl: brit-rock

Petr (Peťas) Zika	- zpěv, kytary, foukací harmonika
Mirek (Miras) Frič	- kytary, slide, mandolína
Ota Frič	- bicí, perkuse
David (daverave) Juráš	- baskytary
Jirka Kroužil	- klávesy, perkuse

Zdena Pospíšková

- zpěv (stálý host kapely)

Jiný Rytmus vznikl někdy kolem roku 1995. Hudba Jiného Rytmu se pohybuje převážně v rockovém stylu. Je osobitá díky svému pojetí „worshipu“ a je velmi působivá „naživo“. V textech Jiný Rytmus vyjadřuje své pocity; mluví o naději, víře, lásce a o touze po živém Bohu. Kromě klasických koncertů hraje skupina i „chvály“ v církevním prostředí.

Kontakt: tel.: +420 624 260 757, +420 605 958 374, e-mail: info@jinyrytmus.com, web: www.jinyrytmus.com

Jericho

Styl: bigboš

Pavel Jun	- kytara
Tomáš Jun	- klávesy
Libor Kučera	- bicí
Míla Lapáček	- saxofon, klarinet, zpěv
Tomáš Lavický	- baskytara, zpěv
Petr Machala	- kytara

Vzniklo na podzim 1986, z čehož se dá lehce odvodit, že ještě rok a už bude moct k volbám. Jeho začátky se pojily s úpravami písniček evangelické mládeže a vůbec s prostředím evangelické církve, jíž jsou obyvatelé Jericha prolnutí, časem však převážila vlastní tvorba vyvěrající především z blues a také hraní v "normálních" klubech a festivalech (Ondřejov, Mlejn, Vox clamantis, Chmelnice, Loděnice, Zakřany, Svojanov, Hlinsko, Radostice, ...). Svého času se pokoušelo doprovázet písničkáře Igora Osvalda a Tomáše Najbrta. Aktivita jsou spíše řidší, neb se těžko dávají dohromady a mnoho psů - vždyť to znáte. Kmenová kapela festivalu, kmenový festival kapely. Dema - MC „Knotu čadícího ...“ (92), MC „Křídla andělů“ (94), CD „Demo 2000“ (00), „Live Jimramov 1900“ (01).

Kontakt: Tomáš Lavický, 569 94 Telecí 129, tel.: 461 746 124, e-mail: lavicky@klubslunicko.cz; Tomáš Jun, Libušina 137, 592 02 Svatka, tel.: 566 662 422, e-mail: tj@klubslunicko.cz

Tomáš Najbrt

Styl: folk a folklor, hist. nástroje

Tomáš Najbrt	- zpívá a hraje na dudy, loutny, kytary, citory, niněru atd.
--------------	--

Od původního hraní na loutnu sólově a v souborech zaměřených na historickou hudbu jsem se začal postupně víc zajímat o písně ze starých zpěvníků a lidových sbírek a hledat netradiční (nebo naopak opravdu tradiční?) způsob doprovodu. Rád vystupuji i jako pouliční umělec nebo na jarmarcích, hradech, ale i v kostele.

Kontakt: Tomáš Najbrt, Kroftova 11, 150 00 Praha 5; tel. 257 317 867, mobil: 608 543 132; e-mail: tomas.najbrt@razdva.cz (osobní kontakt upřednostňuji)

Traband

Styl: dechno

Jarda Svoboda	- klarinet, akordeon, kytara, zpěv
Jana Modráčková	- trubka, zpěv
Evžen Kredenc	- banjo, zpěv
Robert Škarda	- tuba
Jakub Schmid	- baskřídlovka
Petr Vizina	- bicí

1995 - country-punkové trio kytara-basa-bicí, postupně různé proměny obsazení, ve kterém stále více převládají dechové nástroje. 2001 se složení ustálilo na nynější šestici muzikantů a na stylu, který bezostyšně mísí vše, co mu přijde pod ruku: lidovou hudbu, rock'n'roll, taneční dupárnu, jazz... Oficiální diskografie: O čem mluví muži? (1997, vlastní náklad); Kolotoč (2000, Black Point); Road Movie (2002, Black Point)

Kontakt: <http://www.traband.cz>

CAPRICORN PROMOTIONS, Štěpán Suchochleb, U dubu 12, 147 00 Praha 4, telefon: 608 909 302, email: capricorn@internet.cz, <http://capricorn.internet.cz/>

Phil Shoenfelt & Southern Cross

Styl: gotický rock

Phil Shoenfelt	- zpěv, kytara
Pavel Cingl	- housle, kytara, mandolína, vocal
Pavel Krtouš	- baskytara, vocal
Jaroslav Kvasnička	- bicí

Anglický hudebník Phil Shoenfelt působil několik let na hudební scéně v New Yorku a Londýně. Podílel se zde na mnoha hudebních projektech, vydal několik CD a hrál s Nickem Cavem. V r. 1994 přijel do Prahy, aby zde hrál na turné s Tichou dohodou. To zopakoval ještě jednou na Velikonoce 1995. Praha ho uchvátila natolik, že se sem v srpnu 1995 přestěhoval. Nejprve hrál sólo koncerty a působil v několika menších formacích. Žádné z těchto uskupení však nikdy pořádně nefungovalo. Zanedlouho potom se Phil Shoenfelt setkal s Pavlem Krtoušem (baskytara) a Jardou Kvasničkou (bicí), kteří právě odešli ze skupiny Tichá dohoda. Rozhodli se, že založí novou formaci SOUTHERN CROSS. První koncert se uskutečnil v dubnu v roce 1996. Na turné alba Blue Highway v r.1997 se k nim připojil Pavel Cingl (housle,kytara,mandolína).

Je těžké popsat nejdůležitější koncerty. Soudě dle atmosféry a pocitu, nikoli komerčně, to byly tento rok koncerty v Blatné, Sušicích, Piešťanech (Slovensko), v Berlíně. Samozřejmě důležité a rozhodně pozitivní pro PS&SC bylo koncertovat na festivalech (Trutnov, Český Brod, Králky, Jimramov).

Vydaná CD: Blue Highway (Indies, 1997), Dead Flowers For Alice (Indies, 1999), Ecstatic (Exupery, 2002)

Kontakt: Tereza Mrázová, Exupery,s.r.o, Dělnická 34, 170 00 Praha 7, e-mail: exupery@exupery.cz, <http://www.exupery.cz/shoenfelt>

sobota 23.8.2003**Nahoře pes**

Styl: rock

Ondřej Fencel	- kytara, zpěv, harmonika, hudba + texty
Lukáš Fencel	- bicí nástroje
Michal Nosek	- kytara, vokál
Vojta Donát	- baskytara
Janek Vondrovský	- klávesy

Čas a místo zrození: červen 1997 - Praha - Břevnov, 1997-2000 - pod jménem Devil's Dogs, 2000 - domácí demo CD "Réserve pro invalidu", 2002 - domácí demo CD "Nahoře Pes na měsíci", finále Broumovské kytary, postup: Rock Made In Gambrinus, Benátská noc - Malá skála, odehraných koncertů: 53

Bližší a podrobnější informace o kapele včetně MP3, fotek, atd. naleznete na webu.

Kontakt: Ondřej Fencel, Krouzova 3049, 143 00, Praha 4, tel.: 241 761 553, mobil: +420 728 078 736, email: ondrej.fencel@seznam.cz, <http://www.nahorepes.wz.cz/>

Hromosvod

Styl: alternativní folk-rock

Ondřej Fencel	- hudba a texty, zpěv, kytary, klávesy, harmonika, mandolína
Martin Přeček	- baskytara, violoncello, zpěv
Vít Vebr	- bicí nástroje, flétna
Markéta Pipková	- housle, kytara
Tereza Málková	- příčná a zobcová flétna, kytara, zpěv
Olga Bartoňová	- hoboj j.h.

Skupinu Hromosvod založil tehdy třináctiletý Ondřej Fencel koncertem roku 1994. Od svých prvopočátků se soustředila na vlastní tvorbu (výhradně z pera Ondřeje Fencela), od původního záměru hrát country se ale brzy přesunula spíše k folku, což bylo dáno i nástrojovým obsazením (piano, kytara, housle, tamburína). První období existence Hromosvodu, kdy byly nahrány „demokazety“ *Odjíždím* (1995) a *Nambr Tůů* (1996), lze s odstupem let nazvat dětskou hrou. Pod pevnou rukou kapelníka však skupina s přibývajícím věkem začala krůček po krůčku směřovat k pozvolné profesionalizaci. Začátkem roku 1998 se konečně ustálila do té doby poměrně nestabilní sestava a Hromosvod poprvé postoupil do finále Folkového kvítku. To se opakovalo i rok poté, ovšem bez dalších viditelných úspěchů. Tehdy spatřila světlo světa i další „demokazeta“ *Pokračujeme v akci* (1998).

V listopadu 1999 oslavil Hromosvod pět let a poprvé si do štítku napsal alternativní folk-rock-skupina, jinými slovy stylově nezařaditelný soubor, který svou multiinstrumentalitou (angažovány byly i nástroje poměrně netradiční - hoboj, trumpeta) přiděluje vrásky ne jednomu zvukaři.

Rok 2000 se pro Hromosvod nesl ve znamení práce na demo-cd *Ptáci* (2001), které lze považovat za exemplární ukázkou z široké tvorby Hromosvodu na přelomu tisíciletí. S odchodem multiinstrumentalisty Martina Fencela v červnu 2001 nastal pro skupinu zlom. V průběhu roku 2002 se skupina profesionalizovala, částečně unifikovala hudební styl a jemně přitvrdila. Sestava se ustálila (angažována byla příčná flétna a hoboj), podařilo se postoupit v žánrových soutěžích (jak folkových, tak rockových), vyprodat pražský Vagon (kapacita 200 lidí), zahrát si na několika letních festivalech....

Hromosvod je nevyzpytatelná kapela, která se nebrání experimentům a ignoruje hudební škatulky. Tento fakt našel zatím odezvu spíše u neodborné veřejnosti (300 prodaných demo-cd, vysoká návštěvnost koncertů), ale s věkovým průměrem 20 let má Hromosvod ještě dost času zmíněný dluh napravit. Věříme, že se to povede už brzy.

Bližší informace naleznete na www.precek.cz/hromosvod

Kontakt : Ondřej Fencel, Krouzova 3049, 143 00 Praha 4, tel.: 241 761 553, mobil: +420 728 078 736, e-mail: ondrej.fencel@seznam.cz, <http://www.precek.cz/hromosvod>

Asyl akt

Styl: elektronický pop

Jiří Starý	- programování, klávesy, texty, zpěv
Petra Svozilová	- texty, zpěv /Chorchestr/
Dorota Barová	- violoncello, zpěv /Tara fuki/
Pavel Bříza	- bicí
Robert Antonín	- kytara

Jiří Schneider

- kontrabas, baskytara /Radium.nfo/

Nová brněnská hudební formace Asyl akt (založena v r. 2001) kombinující elektronický zvuk s klasickým zvukem violoncella. Dynamiku dotváří nezbytný rytmický základ živých bicích a kontrabasu (popř. baskytary), inspirovaný trip hopem, junglem, deep housem a snad i něčím dalším. Melodičnost dokresluje kytara, ale především výrazné zpěvové linky v podání ženského i mužského hlasu. Základem jednotlivých skladeb jsou české texty, které spolu s hudebním doprovodem vytvářejí různorodé obrazotvorné atmosféry. V současné době je k dispozici promo CD s devíti skladbami (cca 47 min.). Koncerty jsou koncipovány audiovizuálně, tedy na jevišti se propojí autorské texty a hudba s živě mixovaným obrazem. Asyl akt se v říjnu zúčastnil výměny hudebníků Local Hero Tour v rámci mezinárodní spolupráce Brna a holandského Utrechtu.

Kontakt: Hana Vojtěchová, Dulánek 10a, 615 00 Brno, tel.: +420 732 344247, e-mail: hankavojtechova@yahoo.com, www.asylakt.jazzparty.cz

Vespol

Styl: folk z vesnice

Karolína Sodomková

- zpěv, klavír, rytmika, kytara

Pavla Pulkrábková

- zpěv, flétny, rytmika

Petr Král

- kytara, mandolína, housle, zpěv

Jirka Kopecký

- basová kytara

Jindra Čejka

- zpěv, kytara, flétny

Kapela existuje asi 3 roky, ale v tomto složení působí teprve prvním rokem. Loni se zúčastnila takových akcí jako finále Porty v Plzni, Svojsického slunovratu, Svojanovské hlásky, Buchlovické svíce, Mohelnického dostavníku aj... Vespol má natočený demosnímek Volný pád, který je však ještě minulé sestavy.

Kontakt: Jindra Čejka, 569 61 Dolní Újezd 467, tel.: 724/073790, e-mail: vespol@centrum.cz, http://www.vespol.zde.cz/

Vocatus

Styl: tzv. vážná hudba

Sbor - soprán:

Jana Cejmová, Dana Dědičová, Věra Junová, Helena Plecháčková, Lenka Šplíchalová

- alt:

Rut Junová, Rut Kučerová, Michaela Otterová, Olga Stráníková, Bohuslava Tefrová

- tenor

Jan Jun, Pavel Kuře, Miloš Lapáček

- bas

Petr Jun, Miroslav Kadeřávek, Jan Plecháček

Pěvecký sbor Vocatus nyní sdružuje asi dvacet mladých lidí, které oslovila tzv. stará hudba (renesanční a barokní hudba), tvořená

především pro bohoslužebné účely. Sbor vznikl v prosinci 1995 v Proseči. Od počátku je pro jeho práci důležitá vazba na Církevní konzervatoř v Kroměříži: základy práce položil kantor pro církevní hudbu Christian Lorenz z Kolína nad Rýnem, který v té době (1995-1996) vyučoval na Církevní konzervatoři v Kroměříži. S instrumentální částí koncertů občas vypomáhají žáci, absolventi i profesori této konzervatoře (např. v r. 1998 Brno, Lanškroun, Uherské Hradiště, 2002 Nové Město, 2003 Litomyšl, Pardubice). V poslední době se sborem spolupracuje na provedení Händelova Mesiáše kroměřížský orchestr Arkádie, který se specializuje na autentickou interpretaci staré hudby a který je složený ze studentů a absolventů Církevní konzervatoře i Konzervatoře P.J.Vejvanovského v Kroměříži.

Významná pro sbor je dlouholetá spolupráce s Tomášem Najbrtem, který sbor vede již 7 let. Tomáš Najbrt studoval na Pražské státní konzervatoři hru na klasickou kytaru a skladbu. Po absolutoriu se zabýval různými projekty v oborech staré a lidové hudby, pokračoval v soukromém studiu hry na loutnu v Německu a Polsku, prošel také jazzovou a rockovou praxí. 10 let hrál continuo na theorbu v souboru Musica Antiqua, po tomto období studoval na Vysoké škole pro církevní hudbu v německém Herfordu. Nyní vystupuje v sólových projektech a spolupracuje se soubory jako Ritornello, Pražští pěvci madrigalů.

Během svého působení ve sboru Vocatus Tomáš Najbrt prohloubil zaměření sboru na tzv. starou hudbu, která je celou řadu let v popředí jeho zájmu. Pojetí T. Najbrta však není stroze ortodoxní, jedná se mu vždy o osobitost a živost provedení. Repertoár sboru při svém zaměření nezůstává omezený: sahá od starých jednohlasých zpěvů až k současné tvorbě. Tomáš Najbrt se sborem nastudoval mj. řadu písní z českých kancionálů z období literátských bratrstev, z rozsáhlejších skladeb mši "Missa a 4 voci" od C. Monteverdiho, Stabat Mater od A. Caldary, kantáty Magnificat a In dulci jubilo od D. Buxtehudeho, moteto "Jesu meine Freude" od J.S. Bacha. Z novější doby sbor nastudoval část Requiem od G. Faurého, argentinskou mši Missa criolla od A.Ramíreze, "Velikonoční kantátu" od T. Najbrta. V poslední době se Vocatus věnuje dílu Heinricha Schütze. Zatím největším projektem souboru je české provedení Mesiáše od G.H. Händela ve spolupráci s Arkádií, kroměřížským orchestrem.

V roce 2002 Vocatus dvakrát vystoupil v Německu s programem sestaveným především z písní z českých kancionálů.

Sbor je amatérský, složený z mladých lidí, kteří se sjíždí v Proseči na evangelické faře ze širšího okolí. Snaží se nicméně pracovat na co nejvyšší úrovni, jak je možné vzhledem k omezeným možnostem: zkoušky mají spíše charakter 1 – 4 denního soustředění, nezbytná je vlastní příprava zpěváků.

Smysl své činnosti vidí členové Vocatu v předávání duchovního poselství, které je v hudbě obsaženo. Svoje místo proto vidí spíše v kostelech, při hudebních nešporech, než na koncertních pódiích.

Kontakt: Jan Jun, 539 44 Proseč u Skutče 120, tel.: 469 321 112, mobil: 723 724 694, e-mail: jan.jun@quick.cz

Jarret

Styl: folkrock

Michal Kadlec	- el. a ak. kytara, zpěv
Michal Vlasta Třešňák	- ak. kytara, klávesy, zpěv
Hanka Skřivánková	- flétny, saxofon, zpěv
Honza Noha	- bicí, zpěv
Marek Štulír	- baskytara, zpěv

Vznik 12/1992, 2xCd: 1997 Hic non sunt Leones, 2002 Unikat vyd.: Indies, změn pomálu. Naprosto vše na www.jarret.cz

Kontakt: Michal Kadlec, tel.: 777 899 161, e-mail: marek.stulir@seznam.cz, http://www.jarret.cz/

Ejhle

Styl: folk

Irena Škeříková	- zpěv
Jiří Schneider	- kytara, kontrabas, zpěv
Jaromír Plíšek	- kytara, zpěv
Pavel Kočnar	- kytara, kontrabas, zpěv

Legendární kapela evangelických bohoslovců a jejich přátel činná v první polovině 80. let. Vedle vlastních písní a úprav spirituálů i např. Patti Smith měla v repertoáru velmi zdařile zhudebněné básně Bohuslava Reynka. Po návratu některých svých členů ze zahraničí z postu velvyslanců se obnovila k vystoupením na festivalech v Jimramově a Ondřejově.

(TL)

**Horňácká muzika Mirka Minkse
a Zuzana Lapčíková**

Styl: folklór a world-music

Mirek Minks

Od poloviny 80.let sbíral Mirek Minks od starých horňáckých zpěváků písně a věnoval se i soustředování vzácného repertoáru z nezapadlejší horňácké obce, z Nové Lhoty. Velkými učiteli a pomocníky mu byli Vladimír Klusák a prof. Dušan Holý.

V roce 1990 si Minks založil muziku a od té doby spolupracoval s celou řadou horňáckých zpěváků, z poslední doby jmenujme Martina Čambala a mladou nadějnou Jiřinku Mikloškovou. Plody dlouholeté nadšené sběratelské a muzikantské práce se mimo jiné zúročily v roce 1998 natočením dvou vynikajících CD s tradiční horňáckou lidovou hudbou: Zpívání z Horňácka (Indies 1998) a Pesnyčky ze Lhoték (Gnosis 1999).

(Jiří Plocek - z programu festivalu Hudba v pohybu)

Kontakt: Miroslav Minks, 696 74 Velká nad Veličkou 742, tel.: 518

329 288

Zuzana LAPČÍKOVÁ

Narozená 16.3.1968 ve Zlíně. Hraje od dětství na klavír a na cimbál, tančí a zpívá. Na brněnské konzervatoři absolvovala hru na cimbál a v současnosti studuje etnomuzikologii na Masarykově univerzitě v Brně. Už léta patří k nejžádanějším sólovým zpěvačkám a cimbalistkám na naší folklorní scéně. Vyhrála řadu národních soutěží a zúčastnila se mnoha mezinárodních festivalů. Hrála a nahrávala s několika cimbálovými muzikami, Brněnským rozhlasovým orchestrem lidových nástrojů, různými komorními seskupeními i orchestrálními tělesy. Od svých patnácti let vede hudební i taneční složky národopisného souboru Včelaran z Bílovic u Uherského Hradiště (laureát MFF ve Strážnici roku 1991 a 1996), pro který dramaturgicky, hudebně i choreograficky zpracovala výjimečně půvabný program bílovického folklóru nazvaný Balada o Veruně. Jako CD a LP (Bonton) sklidilo toto album cenu kritiky jako nejlepší autorská nahrávka folklórního materiálu roku 1991.

Od té doby zpracovala Zuzana Lapčíková pro svůj soubor další programové celky, zejména úspěšný vánoční cyklus založený na lidových zpěvohrách z Moravy. Natáčela s čistou radostí hudbu brněnského muzikologa prof. Miloše Štědrone a podílela se s Idou Kellarovou na ojedinělém propojení krásných ženských hlasů různých žánrů.

Do doby studia na brněnské konzervatoři spadají počátky spolupráce se spolužákem, houslistou Petrem Růžičkou, členem Pražské komorní filharmonie a posluchačem nejvyššího cyklu komorní hudby na pařížské konzervatoři. Od roku 1992 se jako zakládající členka podílí na výběru repertoáru, aranžmá, sólové hře a zpěvu v triu Ad Lib Moravia, které je otevřeným seskupením hudebníků kolem mezinárodně proslulého pianisty a skladatele Emila Viklického.

Žáha

Styl: soul machine

SoulM	- zpěv, fukací harmonika, slide kytara
Jáchym Bašek	- zpěv, basa
Tomáš Makovský	- zpěv, bicí
Mirek Linhart	- zpěv, el.kytara
Jiří Šíma	- saxofon, klávesy
Roman Kubát	- trubka
Filip Jiskra	- trombon

Prehistorie kapely sahá do poloviny osmdesátých let. Jediným spojovacím článkem mezi tehdejší Žáhou a její dnešní podobou je zpěvák a leader SoulM. Ten je znám hlavně bluesovému publiku z kapel Tucet a Tonny Blues Band. Když se rozpadlo bluesové trio Tucet, trvalka české bluesové scény, založili někdejší členové SoulM a Peter Jurkovič kapelu, která navázala názvem na od roku 1990 nevystupující Žáhu. Ke skupině se připojila rytmika Jáchym Bašek (ex Ina, Aeroplán, Abraxas) a Tomáš Makovský. Posledním přírůstkem se stal Mirek Linhart, nezastupitelná součást YoYo Bandu. Věkově i žánrově zdánlivě nesourodá partička se vydala do klubů s programem Cover Power. Originální předělávky rockové a soulové klasiky (na CD Soul Machine dokumentuje toto období osobitá verze písně Don't Stop od Fleetwood Mac) byly odrazovým můstkem k vlastní tvorbě.

Žáha je prazvláštní kapela. Pro žádného člena není vystupování s Žáhou dominantním zdrojem příjmu. Spíše nutkovou fyzickou potřebou. Závazky v jiných kapelách či zaměstnání omezují koncertní možnosti kapely. Na druhou stranu ale zabraňují obvyklé únavě.

„Před každým koncertem v nás narůstá energie. Na začátku máme co dělat, abychom se vůbec dokázali kontrolovat. Možná je ten úvodní nápor až příliš, ale učíme se to postupně zvládat.“ (Mirek)

Žáha hraje povětšinou standardní písničky opřené o čitelný refrén a nekompromisní rytmiku. Kytara Petera Jurkoviče dává Žáze nezaměnitelnou hutnost, která její zvuk skupiny odlišuje od mnoha dalších, které se pohybují na podobné žánrové platformě. Neméně ojedinělý je pěvecký rejstřík kapely, kde prakticky každý zpívá. Fundamentem pro odlehčené funkové hraní Mirka Linharta je dokonalá rytmika. Ve chvíli, kdy se k Žáze v projektu Soul Machine, připojila dechová sekce, se její až rockově hutný zvuk nebezpečně naostřil. Písničky skládá Jáchym, Mirek a především SoulM, který je autorem převahy původního repertoáru. K výhradám týkajícím se anglických textů říká: „Vypjatý křičený projev, typický pro soul působí v kombinaci s českým textem hystericky, komicky, trapně. Jsme národ s jinou kulturní tradicí. Nic podobného v českém folklóru nenajdete. Čeština je jazykem rozšafných našich furiantů na straně jedné a ironických intelektuálů na straně druhé. Soul je hudbou primitivních emocí. Můžeme mít české texty, ale museli bychom hrát jinou hudbu.“

Právě emoce se přenáší do publika. Je obtížné při poslechu Žáhy netančit. Je obtížné jí nevěřit. Sound skupiny je při vši chytlavosti nápěvů příliš surový, aby mohl být pokládán za kalkulaci. Skupina také vznikla z nutkové potřeby hrát, a nikoliv jako manažerský projekt. To, co je typické pro začínající kapely osmnáctiletých mladíků řezajících do kytar po garážích, se v tomto případě projevovalo u zkušených muzikantů. Hráčská jistota a profesionalita se tak spojuje s autentickým hudebním projevem.

„Ano, křičíme, poskakujeme a potíme se. A když ztichnem, máme slzy na krajíčku. Celý den se člověk kontroluje, chová podle schémat a společenských norem. Jednou za čas tuhle svěřací kazajku shodíme a nalejeme do publika nashromážděné emoce. Když se i diváci naladí na stejnou vlnu, je výsledkem psychická očista a totální fyzické vyčerpání.“ SoulM

Kontakt: David Gaydečka, Joe's Garage, Na Poříčí 30, Praha 1, mobil: 608-912725, tel.: 221 732 066, e-mail: david@joesgarage.cz, http://www.zaha.cz, http://www.joesgarage.cz

Swordfishtrombones

Styl: ??? SFT, omyl vyloučen

Alois Ponížil	- trubka, horna
Martin Zaplatílek	- basová kytara
Karel Krtička	- kytara
Dan Petr	- bubny
Miloš Rejsek	- hlasy, zvuky
jako host Chorche Hradil	- hammond, wah-wah a pod.

Swordfishtrombones se dali dohromady v roce 1997 v moravské metropoli Brno. Současní členové jsou Karel Krtička – kytara, Miloš Rejsek – zpěv, Dan Petr – bicí, Martin Zaplatílek – basa, Alois Ponížil – trubka a lesní roh, a jako host Jiří Hradil – hammond, wurlitzer, wah-wah. Název je vypůjčen ze známého alba Toma Waitse, ale jedinou věcí, která SFT s Waitsem spojuje

je tendence psát přímočaré písně bez ohledu na hudební styl. SFT mají unikátní zvuk vytvořený spojením klasického komba podpořeného zvukem trubky a lesního rohu, jejich hudba má bluesové srdce, ale překračuje hranice různých dalších žánrů od noisové kytarovky, přes alternativu, jazz a r'n'b, po neelektrickou elektroniku. Jednou je kavárensky něžná, jindy divoká a rozzlobená, vždycky ale vytváří zajímavé zvukové krajiny. Stačí se zaposlouchat.

Po tom, co se několik nahrávek skupiny objevilo na různých CD samplerech a setkalo se s velice vřelým ohlasem, vydali SFT v roce 1998 ve spolupráci s časopisem Tamto album Amorous Fruit, které bylo objeveno jak pro fanoušky i recenzenty. CD obsahovalo i velice úspěšný remix singlu Unaware. Následující promo tour zavedlo skupinu na pódia prestižních klubů a festivalů v České republice, Slovensku, Rakousku a Německu. Krom jiných známých alternativních skupin odjela kapela na turné s Fatal Shore a o rok později s Philem Schöenfeltem & Southern Cross.

V roce 2001 vydali Swordfishtrombones na labelu Escape (Monitor/EMI) své druhé album nazvané Hunting Season. Produkoval ho zkušený anglický hudebník a producent Colin Stuart (Colorfactory, Aftermath DB) a přináší další soubor zajímavých skladeb, některé lehké a poetické, jiné se svůdně posmutnělou atmosférou. Album se znovu setkalo s vřelým a nadšeným přijetím.

Více informací najdete na oficiálních webových stránkách na adrese: www.sft.cz

Kontakt: e-mail: sft@sft.cz, <http://www.sft.cz>

Strašidelný elektrik band

Styl: bigbítové písničky (asi)

Petr "Bubák" Bublák	- kytara, zpěv
Petr Zimák	- bicí
Petr Olejník	- baskytara

Bubák. Písně měl. Hodně. Co s tím? Kudy kam? Kapela není. Kde vzít? Z "Noha Band"u. Basa Dan Kozel, buben Vojta Noha. Dobré. Někdy horší. Bubák rozmrzen. Vojta ven. Kde buben? Buben nic! Dlouho... Pak Zimák. Buben bum bum. Dobré, ale krátké. Kozel žije muzikou, Kozel nečas. Kozel pryč. Kde basa? Basa nic! Dlouho... Pak Olejník. Olejník nežije muzikou, Olejník čas. Bubák, Zimák, Olejník - dobře tak. Tak teď.

Hoochie Coochie Band

Styl: blues

Jan Švihálek	- kytara a zpěv
Jakub Štěpaník	- harmonika
Pavel Všianský	- kontrabas
Dan Černý	- bicí

Pojednání o Hoochie Coochie Bandu dlužím čtenářům, kapele i sobě už plné dva roky a článek tím nabral krapet časosběrného charakteru. Tahle kapela každopádně představuje svou příkladnou stylovou vybroušeností, bezproblémovou personální historií a nenásilně se rozvíjející kariérou hodně nevděčné téma. Jak říkají, "spíš tomu prostě necháváme volný průběh. Nějak ani nemáme chuť tlačit na pilu a strkat všude nos". Dlužno podotknout, že privátní aktivity jednotlivých členů jsou o poznání zábavnější a když začnou basista s harmonikářem vyprávět o své expedici do mississippské Dely a šéfkytarista o svém nahrávání s argentinskými bluesmany, vytane vám na mysl klasický citát autora Rychlých Šípů: "A tu jsem narazil na partu výborných chlapců, velmi podnikavých, kteří o úžasná dobrodružství takřka zakopávali na každém kroku."

Kdybychom zvolili jen o trochu přísnější metr, pak bychom mohli tohle kvarteto považovat za první skutečnou bluesovou kapelu v našich krajích, jaká musí uspokojit i onoho zapáleného 'bluesfana' z nedávných

Dopisů čtenářů. Nejde totiž ani o nějaké pentatonizující písničkáře, ani o další zpomalený bigbít, ale o plnohodnotný bluesband, zaostřený na chicagskou klasiku přelomu čtyřicátých a padesátých let, hranou důsledně bez exhibicionistických sól, přehnané exprese a jiných podobných bělošských nectností. V žádném případě tady nejde o další 'white boys lost in blues', tohle kvarteto se v blues orientuje stoprocentně.

Každá takto vyhraněná kapela má obvykle nějakého 'tahouna', a tady jím - podle shodného mínění harmonikáře Jakuba Štěpaníka, kontrabasisty Pavla Všianského a bubeníka Dana Černého - je kytarista Jan Švihálek. Basista popisuje vznik kapely takto: "Honza je určitě taková ta vůdčí osobnost, takže to nějak táhnul od začátku. To on se dal dohromady s Kubou. Potom oslovili nás dva, protože jsme už hráli spolu v nějakých folkových formacích a taky jsme k něčemu takovému tíhli. A hned na první zkoušce vyšlo najevo, že by to mohlo klapat".

Výchozím bodem bylo hraní čísel převážně z klasického repertoáru městského blues, zpočátku šlo údajně o důslednější kopie, postupem let ovšem sound kapely postupně krystalizoval a přibývalo osobitěji pojatých coververzí. S podobně konzervativní filosofií mimochodem získali berlínští Lars Vegas & The Love Gloves v Drážďanech loňskou cenu 'Blues pro příští generaci' (kéž by tomu tak bylo!).

Takto zřejmě rozjetému bandu už nemohla přinést nic zásadního ani výprava poloviny kapely 'ke kořenům blues' na jih Států: "Kulička [kontrabasista] někde v antikvariátu sehnal tu knížku od Paula Olivera, The Story of The Blues. Začali jsme to číst a říkali si: tož to je jasný - delta, to je tam, kde to teče do moře. Tak jsme jeli do New Orleansu." Což je bratru pětisetkilometrová sekera, kterou oba členové expedice, basista a harmonikář, záhy zkorigovali. "Ale ani když jsme pak opravdovou Deltu našli, tak jsme na blues nenarazili, akorát na hrobeček Sonny Boye Williamsona. A taky Parchman Farm jsme si vyfotili v reálu.

Vzhledem k tomu, že jsme tam vlastně nic nenašli, tak nás to asi moc neovlivnilo. Jedině snad to, jak to tam vypadalo, objeli jsme pár těch starých juke jointů. Všude kolem ta obrovská placka, my jsme si říkali, jak to tam mohlo fungovat. Jak se tam scházeli z takových dálek a pěšky... Stojí to uprostřed pole a kolem několik mil kde nic tu nic. A z Muddyho boudičky už jsme našli jen kousek takového shnilého dřeva."

První půlhodinové album Hoochie Coochie bandu, nazvané Roll It! a vydané v roce 1998 vlastním nákladem, obsahovalo tři Johnsony, dva Dixony, jednoho Welse atd. Band od počátku nepochybně profitoval ze skutečnosti, že značná část mladší generace blues zkrátka nezná, nedokáže je kloudně identifikovat, a tudíž ani unáhleně klasifikovat jako předem odepsanou záležitost. Zkušenosti jsou v tomto směru výmluvné: "Třeba my jsme z Brna, a tam lidi, do kterých bychom to ani neřekli, pak říkají: 'Co to je, co jste to hráli, to bylo jazzrock nebo co...?' No a my říkáme: 'No, to je blues.' Takže lidem se to líbí, aniž by to třeba každým dnem vyhledávali. Ovšem třeba jednou na svatbě se sešlo devadesát procent countryistů a ti pak volali: 'Už ne, blues už proboha ne, jděte domů!!!' Od té doby rozdělujeme naše publikum na 'MOREbluesáky' a 'NOpleaseáky'."

Bylo samozřejmě otázkou, jak dlouho mohl původní zdroj repertoáru a výchozí metoda vystačit a to nejen vzhledem k poněkud umanuté orientaci tuzemského obecnstva na české texty. I kdyby kapela našla dostatek uvědomělých MOREbluesáků, pořád zde zůstávají poněkud neurotizující požadavky domácí kritiky, která asi nebude schopna sebelepší vybroušenost standardů patřičně vychutnat: "To je docela správněj výraz, protože vpodstatě nebýt toho, že mne někdo takhle 'neurotizuje', tak bych o tom vlastně ani nepřemýšlel," souhlasil před časem Švihálek. "Musím říct, že mě to hrozně baví, dělat vlastní věci, ale nevím čím to je, asi mám příliš autokritickou zpětnou vazbu a pořád budu radši hrát to, co hrajeme. Myslím, že pokud vůbec, tak to nepřijde jednoho dne, ale tak nějak postupně, to mi připadá takové přirozenější. Ale vůbec bych neuvažoval o tom, že bych zpíval v češtině. To kouzlo, ten rytmus je právě v tom textu - ze čtyřiceti, z padesáti procent."

Druhé, ve srovnání s nadšeneckým debutem již střízlivěji, místy až poněkud suše znějící album I Love My Baby (Indies 2001) jednoznačně ukazuje, že v tomto směru čas nazrál: půltucet tracků tvoří převzaté kousky, zatímco druhá polovina už sestává z vlastních, ovšemže anglických, Švihálkových písniček. K tomu jeden remix, dle mého soudu nadirigovaný firmou. Při všech kvalitách alba je ale zřejmé, že tyto brněnské Rolling Šípy mají a nejspíš vždycky budou mít jisté problémy se zachycením náprahu, kterým se vyznačují jejich koncerty. Hoochie Coochie Band absolvoval nejen již dvoje účinkování na šumperských Blues Alive, ale též jedno neméně zdařilé tažení na Dresdner Blues Festival. Jinak ovšem opravdu 'netlačí na pilu' a nezlepší-li se jejich ledabylý přístup k rozsáhlejším tours, bude muset posluchačská hora za bluesovými mohamedy dojíždět do Brna. Což každopádně stojí za to.

(Jan Sobotka - psáno pro Rock & Pop, tam ale neuveřejněno)

Kontakt: Jan Švihálek, Mečířova 12, 612 00 Brno; Jakub Štěpaník, mobil: 608 028 501, e-mail: jakub@uesports.com

neděle 24. srpna

Hadry z těla

Styl: hradní folk punk s prvky cross ovaru

Radek „Jim“ Smolen	- kytara, zpěv, niněra, dudy
Jiří Lenoč	- banjo, flétna, zpěv
Zdeněk Beníšek	- baskytara, zpěv
Vít Moštěk	- akordeon
Martin „Harry“ Harych	- bicí

Píše se rok 1994. Basák Zdeněk (působící v legendární Pižduchově hygieně) se svým kamarádem z náhradní vojenské služby bubeníkem Zbyňkem se marně snaží dát dohromady kapelu. Zbyňek však přivádí do zkušebny svého souseda ze své rodné dědiny Janova u Litomyšle (kde kapela do dnes zkouší) kytaristu, zpěváka a výrobce středověkých nástrojů Radka „Jima“, který pro kapelu začne skládat a zároveň se chopí žezla kapelníka. S ním do kapely vstupuje banjista, flétnista a velký cestovatel Jirka. Vznikají tak Hadry z těla, prvotní název však byl Tanec obrů.

Skupina se schází u Jima v dílně a „pilně zkouší“ a v květnu roku 1995 má své první veřejné vystoupení na janovském festiválu. V té době jsou velmi ovlivněni orchestry jako jsou Pogues a Levellers. Což je vedlo také k tomu mít svého maskota Džuru Džuru, který s nimi vystoupil asi na 4.koncertech. Pokaždé se ale nechal ukecat někdo jiný. Během působení další členové přicházeli a odcházeli a nemá smysl se tím dále zabývat s výjimkou harmonikáře Vítky, který současně působí v různých brněnských formacích a nováčka Harryho, který nahradil bubeníka Dušana a taktéž má své hudební působení širší.

Hudební konzervy : 1998 - 4 písňové demo - hudba k filmu režiséra Mariana Poláka „Jim a Šípek“ s frontmanem kapely v hlavní roli; demo 2000

Kontakt: Vítek Moštěk, tel.: 545 240 194-6 (práce), e-mail: mostek@microsysbrno.cz, <http://hadryztela.azz.cz>; Zdeněk Beníšek, mobil: 604 468 008, e-mail: z.benisek@lit.cz

Irský stan

F.L.O. (Folk leda omylem)

Styl: viz název

Mišák	- kytara, zpěv
Jana	- zpěv
Petik	- buben, kytara
Vítek	- akordeon

FLO Brno - Vznikla přibližně v květnu r. 1999 za účelem doprovodit mě-Mišáče na Prázdninách v Telči a už to tak zůstalo. Autorkou jména (Folk Leda Omylem) jest naše bývalá zpěvačka (nyní nestabilní host) Sylva Dyková (její bezprostřední reakce na jistou píseň?) Původní sestava Mišác, Vítek Moštěk (kapelník Nesmíru, člen sk. Hadry z těla, Spanilá držka a dříve též Čočka, On čort) a Sylva (On čort, Čí mysl a Trkvas-předchůdci Nesmíru) s hostujícím Kubou Doležalem (t. č. členem Mor.Bud.Extempore, nyní Ježkova konzervatoř, sk. Umělá hmota, host Janis Jopline revival) se rozrostla na čas o baskytaru Filipa Řeháka z Brna a alt saxofon Káti Krubové - bytem tamtéž (bývalí Vítkovo a Sylvy spoluhráči z sk. On Čort a pozdějších sestav Čí Mysl a Trkvas). Sk. prošel též Filip Orság (djembe, Mor.Třebová), hostovali s ní Matěj Kolář (housle, Draga Banda) a Tomáš Jenček (violoncello, též Čí Mysl, Trkvas, Nesmír, občasný host i v současné sestavě). Tradičním je pro nás hraní na Prázdninách v Telči, jinak je naše tvorba vhodná spíše pro menší club a komornější atmosféru, mimo „soutěž“ si však v hospodě zahrajem velice rádi. Naši píseň Štvanci uvedl na svých vlnách v nedávné době ČR Region (Jihlava). Současná sestava funguje od podzimu, Vítky, Mišáče a Petika Hradského (dalšího spoluhráče z Nesmíru, s nami hraje od r. 2000) doplnila Zuzka Švierčková (zpěvačka a flétnistka z Olomouce) a pevně doufáme, že je to, alespoň na dlouhý čas, verze konečná.

FLO Jihlava - Mladší odnož FLO, jejíž vznik je vázán na loňské předkolo Zahrady v Divadle Na Kopečku v Jihlavě (opět Mišácovo doprovod) a již to tak ostalo. Původní složení Mišác, Janinka (Honzíkova cesta, divadlo Hobit, ex Skrznaskrz, soubor Vysočan), Judas (ex Piran Death, Parricide, v současnosti nově vznikající zatím bezejmenný H-C projekt), Tomáš (ex Morgengry, Parricide, v současnosti Jordan a tentýž H-C projekt) doplnil na podzim Lukáš (Moucher, Jordan) - v závorkách uvedeny jiné aktivity členů skupiny. Též s námi hostovali Kuba Doležal a Matěj Kolář (MC live Prázdniny v Telči 2002). Jihlavská sekce, ač má mnoho styčných bodů v tvorbě s brněnskou (některé skladby jsou totožné), preferuje spíše rockovější projev a otevřenější prostory. Do budoucna se chystáme k natáčení prvního oficiálního CD, zatím nemáme jasno, zda obkročíme drahé analogové studio, či zda to bude počítačový samizdat.

Kontakt: Vít Moštěk, Lozibky 56, 614 00 Brno, tel.: 545 240 194-6 (práce), e-mail: mostek@microsysbrno.cz, <http://212.47.17.158/flo/index.html>

Nesmír

Styl: alternativa

Petr Hradský	- kytara, zpěv
Vít Moštěk	- akordeon, zpěv
Tomáš Jenček	- violoncello, zpěv

Pavel Franc

- bicí

Po dlouhých peripetiích se ustálila sestava, název i tvorba a kapela začíná pomalu získávat svou tvář a ve změti opravdu různorodých vlivů.

Kontakt: Vít Moštěk, Lozibky 56, 614 00 Brno, tel.: 545 240 194-6 (práce), e-mail: mostek@microsysbrno.cz

DIVADLA

pátek 22. srpna

Matěj Kolar a De Facto Mimo

de facto - ve skutečnosti, vskutku, vlastně, opravdu
mimo - vedle, jinde, za rohem, v Brněnské ulici č. 15

De Facto Mimo

je občanské sdružení a studio, vzniklé z potřeby a přetlaku. Z potřeby divadelnické i jiné činnosti a přetlaku nápadů nejrůznějšího druhu. V okamžiku, kdy jsou stávající instituce již naplněny či vyčerpány, případně se ubírají k jakémusi mýtickému kýženému cíli větší či menší oklikou, je potřeba sáhnout do vlastních šuplíků a kapes, a vytvořit prostor k uskutečňování vlastních nápadů. Tak vzniklo studio **De Facto Mimo**. Místo nejen v Brněnské ulici č. 15, ale i v mozgovnách a srdcích jeho zosnovatelů.

Považovat **DFM** za prostor v Brněnské ulici je správné, ale nikoliv úplně. **DFM** je všude tam, kde jsou jeho zakladatelé a členové sdružení. Před **DFM** si nemůže být nikdo jist, zvláště je-li šikovný, talentovaný a připadá si tak trochu mimo. Nikdo, pokud umí na něco hrát, píše, tančí, maluje, šije, truhlář nebo má doma přebytečnou židli, nemůže počítat s tím, že zůstane **DFM** ušetřen.

DFM nechce být vázáno na jediný prostor, ale hodlá vycházet do ulic a hledat další prostory vhodné k provozování jak divadla, tak dalších činností.

De Facto Mimo vzniklo jako snaha o dění, o činnost, o vytváření událostí, na které se nezapomíná, přičemž logickou počáteční snahou je využít veškerých vlastních zdrojů a oslovit především myšlenkově spřízněné přátele a kolegy z blízkého okolí.

Z názvu **De Facto Mimo** je patrné, že studio se samo umístilo někam mimo čas a prostor, mimo centra a hlavní proudy, přičemž se ovšem nikdy nebude štítit sahat a z různých časů, prostorů a proudů si tu a tam něco vypůjčit. Kromě tohoto umístění "opravdu mimo" je ze zkratky **DFM** patrné i další klíčové slovo: deformace. Tím si studio zajišťuje právo veškeré půjčené myšlenky a nápady deformovat k obrazu svému a přitvářet si tak svět, aby byl hezký k životu, čili aby se na něm něco pěkného a zajímavého dělo.

Pokud se Vám v hlavě od slova "**mimo**" samovolně odvodí **mimika, mimus, pantomima** či **mimézis**, jste jako stvoření pro **DFM**.

Slovo "**Mimo**" z názvu studia může být dokonce považováno za zcela samostatný svět, ve kterém naše studio existuje, a ve kterém je možné vše, do čeho se odhodláme pustit a co se nám přes nejrůznější úskalí podaří zrealizovat. "**De Facto**" v názvu pak zaručuje, že ono "**Mimo**" je míněno opravdu, a je svým způsobem skutečné.

A bude tím skutečnější, čím odhodlaněji se do jeho vytváření pustíme.

Kontakt: De Facto Mimo, nezávislé divadelní studio, Brněnská 15, 586 01 Jihlava, Dáša Brtnická, dasa.brtnicka@seznam.cz, 603 523 419, Martin Skřítek Kolář, defacto.martinkolar@seznam.cz, 605 528 272, <http://dfm.hyperlink.cz>

sobota 23. srpna

Divadlo Neslyším

Soubor Divadla Neslyším vznikl pod názvem **Vlastní divadlo Neslyšících** v listopadu roku 1997 z absolventů Janáčkovy akademie múzických umění v Brně v oboru Výchovná dramatika pro Neslyšící. Od svého počátku fungoval jako zájezdové divadlo, které za pomoci prof. Zoji Mikotové přebíralo inscenace nastudované v ateliéru Výchovné dramatiky pro Neslyšící na DIFA JAMU i připravovalo vlastní inscenace. Provoz zajišťovala agentura Pořádání kulturních akcí, která dodnes s divadlem spolupracuje formou zájezdového managementu. V roce 1997 ještě odehrál 9 představení u nás a v Rakousku. Začala historie jediného profesionálního divadla Neslyšících v České republice.

V roce 1998 pak Vlastní divadlo Neslyšících odehrálo 57 představení u nás i v zahraničí. Za zmínku stojí především účast na festivalech Divadlo evropských regionů v Hradci Králové, Dítě v Dlouhé v Praze, Festival na hranici v Českém Těšíně a Umění bez hranic v Praze, ze zahraničních akcí pak spolupráce na dvojhappeningu Lubo Kristka "Láska in circulo vitioso in finito secundí milenii" v Landsbergu (Německo) a v Brně, účast na Divadelním festivalu pro děti a mládež v Burse (Turecko), dále pak na divadelních festivalech ve Francii a v Belgii (Brusel). Již v této první fázi se divadlo orientuje jak na neslyšící publikum, snaží se přinést srozumitelné divadlo i k neslyšícím dětem do škol, formuje se zde však také výrazná linie profesionálního projevu určeného pro nejširší publikum, kdy divadlo hraje na klasických festivalech a dokáže komunikovat jak se slyšícím, tak s neslyšícím divákem, a to u nás i v zahraničí.

V roce 1999 se Vlastní divadlo Neslyšících zaměřilo na rozšíření

svého repertoáru i kontaktů s divadelními festivaly i se skupinami, které k divadlu nemají snadný přístup (sluchově postižení, mentálně postižení, zvláštní školy...). Divadlo odehrálo 31 představení. Zúčastnilo se např. festivalů Mezi ploty v Brně i v Praze, Divadelního festivalu v Boskovicích, festivalu Jičín, město pohádky, Festivalu duchovního umění, festivalu Týden duševního zdraví a také Festivalu pantomimy a pohybového umění v Moskvě (Rusko).

V roce **2000** odehrálo divadlo 49 představení. Kromě dalšího rozšíření repertoáru, hostování v tuzemských divadlech, hraní ve školách i účinkování na tuzemských festivalech se divadlo dočkalo uznání ve formě pozvání na významné zahraniční festivaly. Vlastní divadlo Neslyšících účinkovalo na festivalech Europatag v Saarbrücken (Německo), na Mezinárodním festivalu divadla Neslyšících ve Vídni (Rakousko) (zde se zúčastnilo také konference věnované problematice divadla Neslyšících v Evropě), dále festivalu Multikids ve Vídni (Rakousko), Mezinárodním festivalu pro děti v Mistelbachu (Rakousko), Korczak ve Varšavě (Polsko) či na Festivalu pohybového divadla v Madridu (Španělsko). Svoji činností také přispělo k rozvoji kulturního života vlastní komunity (účinkování pro Oblastní unie Neslyšících, např. pro OUN Olomouc při příležitosti oslav 50. výročí založení či pro festival Neslyšících Mluvící ruce v Praze). V roce 2000 byla odehrána stá repríza inscenace Abeceda aneb Co se zdálo Alence, která se hraje dodnes. V tomto roce se divadlo stalo I. sekci Divadla v 7 a půl pod názvem Vlastní Divadlo Neslyšících.

Rok **2001** navazoval na započaté linie. Spolupráce s Divadlem v 7 a půl přinesla hercům tolik potřebné zázemí. Herci se stali zaměstnanci divadla a získali tak domovskou scénu a lepší podmínky k nastudování inscenací. Kromě dalšího rozvíjení již navázaných kontaktů jak s organizacemi komunity Neslyšících, tak s domácími i zahraničními divadly a festivaly (za všechny Mezinárodní divadelní festival v Belgickém Hasseltu) se herci Vlastního Divadla Neslyšících aktivně zapojili také do projektu I. Pavlovičové "Jevištňní zpracování poezie v českém znakovém jazyce aneb Prokletí", který vedla na divadelní fakultě Janáčkovy akademie múzických umění v Brně. V tomto projektu, který byl podpořen Fondem rozvoje vysokých škol, bylo pro studenty 29 středních škol (z 95% slyšící studenti) odehráno divadelní představení s připojenou přednáškou. Připojen byl také výzkum informovanosti středoškolské mládeže, kterého se zúčastnilo 1040 osob.

Rok **2002** byl pro divadlo přelomovým. Pro časté záměny zkratky divadla VDN s jiným subjektem divadlo změnilo svůj název na **Divadlo Neslyším**. Dále pokračovalo v započatých liniích: festival Multikids ve Vídni (Rakousko), festival "Létokruhy" v Bohumíně, mezinárodní festival "Divadelní pouť bez bariér" v Ostravě, festival "Arteterapie - teorie a praxe v krajínách Višegradu" v Banské Bystrici... dále pak představení pro školy a oblastní unie Neslyšících, workshopy, semináře. V červenci 2002 se divadlu dostalo velkého ocenění, a to pozváním na prestižní mezinárodní festival Neslyšících "Deaf Way II" ve Washingtonu (USA), kde vystoupilo se dvěma představeními. Členové Divadla Neslyším se také podíleli na přípravě doprovodné videokazety ke knize I. Pavlovičové "Divadlo Neslyšících a nové cesty". Koncem roku 2002 se Divadlo Neslyším opět vydává na samostatnou dráhu a zakládá občanské sdružení Divadlo Neslyším. Předsedkyní občanského sdružení se stává BcA. Monika Kurincová, dosavadní neslyšící ředitelka Divadla Neslyším.

V roce **2003** uvedlo Divadlo Neslyším premiéru inscenace Kašpar Hauser, první premiéru zcela nezávislého Divadla Neslyším (poslední koprodukce s Divadlem v 7 a půl). Režie se ujala neslyšící ředitelka divadla Monika Kurincová. Díky podpoře Ministerstva kultury ČR divadlo také zahájilo projekt "Pohádky pro všechny", ve kterém bude jezdit po celé České republice a hrát za sníženou cenu či zdarma pohádky pro děti, které mají k divadlu obtížný přístup.

Kontakt: Iveta Pavlovičová, Gorkého 51, 602 00 Brno, tel.+fax: 515 297 165; adresa divadla: Divadlo Neslyším, Cejl 87, 602 00 Brno, <http://www.neslysim.cz>

VÝSTAVA

Tomáš Rossí, akryl	- kombinovaná technika, období 1997-2003
Kateřina Rossí	- akryl, figurální malby, období 2000 – 2003
František Tržil	- akryl, období 2000 – 2002

Vesnice Janovičky, kudy silnice neprochází, kde silnice končí, skýtá již pět let útočiště Tomášovi Rossímu a jeho ženě Míle. Když jsme sem za nimi vyráželi, abychom získali fotografie vystavovaných děl, neměli jsme sebemenší představu o tom, s kým se setkáme. Vzájemné oťukávání se netrvalo dlouho. Brzy už jsme všichni, včetně dcery Kateřiny a jejího přítele Tomáše Tržila, seděli v ateliéru a povídali ... o malování, životě všedním i nevšedním, o tom jak je lepší ve Vídni nejen vystavovat, ale i nakupovat barvy ... obklopeni útulnou rodinnou atmosférou. Uvědomovala jsem si, jak vstřícně

a otevřeně nás samozvané návštěvníky tato rodina přijala a skoro mě až zamrzelo, že tam místo nás nepřišel někdo, kdo by byl schopen toto neobyčejně milé setkání a zajímavé povídání předat v písemné formě dál. Dokonce se nám ani nepodařilo dát dohromady nějaké to úvodní povídání k výstavě. Nicméně. Někaké fotky se nám podařilo udělat a jestli k nim můžu něco dodat ... stojí za to vidět ty obrazy „naživo“ :-). A taky ... do některého z dalších čísel novin připravujeme rozhovor s Tomášem, Kateřinou a Františkem.

/KO/

Tomáš Rossí – Ikona

Tomáš Rossí – Ukřižování

Kateřina Rossí – bez názvu

František Tržil – Zátiší

TOMÁŠ ROSSÍ

Narozen: 6. října 1955 v Brně

Studia:

SUPŠ Brno (1971-75), AVU Praha (1981-87)

Samostatné výstavy:

1988 Galerie mladých Brno, 1992 Středočeská galerie (Křížová chodba Karolina) Praha, 1994 Kabinet grafiky (Činští bojovníci) Olomouc, 1996 Dům umění (Galerie J. Krále), 1999 Mladá Boleslav (Akvaryly), 2000 Galerie z ruky

Kolektivní výstavy:

1987 4. Bienále mladých výtvarníků Jihomoravského kraje Dům umění Brno, 1988 výstava v parku Dolní Počernice, 1989 Stipendisté Lidový dům Vysočany-Praha; Rockfest 89 Palác kultury Praha; 5. bienále mladých výtvarníků Jihomoravského kraje Dům umění Brno; Bystřice 89 Kulturní dům Bystřice n. P.; Výstava pro Arménii Praha, 1990 Skupina Most Galerie mladých Praha; Česká alternativa ULÚV Praha; Brněnský kruh Galerie mladých Praha; Orlická galerie Rychnov n. K.; Brněnský spoj Galerie Port Art

Brno; Mladí Jihomoravští výtvarníci Galerie Zlín; Skupina Most ULÚV Praha, 1991 Mezi křikem a meditací Výstava T. T. klubu Dům umění Brno Bratislava, 1992 Galerie Zlín, 1993 Žert II Galerie Uherské Hradiště; Velký formát Galerie Uherské Hradiště, Brněnští umělci Dům umění Brno, 1995 Položená osmička Galerie Havířov, 1997 Velký formát Galerie Sýpka, 1998 80. léta (figurální malba) Galerie Zlín, 1999 Intersalon České Budějovice (cena salonu); Salon na dlažbě Litomyšl, 2000 Alfa Omega Praha Smíchov-Porthaimka, 2001 Výtvarná Vysočina Galerie Jihlava kostel Povýšení sv. Kříže, 2002 Galerie G Olomouc; Současný akvarel Galerie Navrátil, 2003 Současný akvarel Galerie Caesar Olomouc; Současný akvarel Oblastní galerie Liberec

Zahraniční výstavy:

1985 International Student Art Exhibition (Kobe, Japonsko), 1986 Výstava studentů uměleckých škol (Toulouse, Francie), 1988 21 současných malířů z jižní Moravy (Altenburg, Německo), 1989 Bienále-nové tendence v malířství (Štětín, Polsko), 1990 MOST-Holand (Amsterdam, Holandsko); 5 výtvarníků z Moravy Galerie Porigal (Popi, Finsko), 1991 Mezi křikem a meditací (Budapešť, Maďarsko), 1992 St. Polten (Rakousko), 1994 Radnice (Echinger, SRN), 2001 Budapest Galeria, 2002 Luce a colore Rimini: Casa accogliente, Cita feconda

KATEŘINA ROSSÍ

Narozena: 19. 9. 1975

Studia:

1990 – 1994 SUPŠ Uherské Hradiště, 1998 – 1999 Laney College Oakland USA

FRANTIŠEK TRŽIL

Narozen: 4.7.1976 v Břeclavi

Studia:

1990-1994 SUPŠ Uherské Hradiště, 2000-2003 VŠUP Praha (A.Matasová)

Samostatné výstavy:

1997 Emm, Břeclav, 1999 Na pasece, Praha, 1999 Gravitace, Litomyšl

Společné výstavy:

1996 Zámek, Lednice na Mor., 1998 Mlýn, Telč, 2002 symposium Nové media, Cheb

FILMY

čtvrtek 18.00 hod. + sobota 9.00 hod.

Intimita

Režie: Patricie Chereau
Scénář: Patricie Chereau
Kamera: Eric Gautier
Hudba: Eric Neveux
Hrají: Mark Rylance, Kerry Fox, Tymothy Spall ad.
Země: Francie
Rok vzniku: 2000
Minutáž: 119
České titulky
Stříbrný medvěd (MFF Berlín)
milostný příběh/melodrama/romance

Tvůrce filmu říká, že příběh Intimity začíná tam, kde většina filmů končí: v posteli, přesněji řečeno na podlaze, protože právě tady se každou středu odpoledne odvíjejí schůzky Jaye a Claire, jejichž jediným účelem je sex a při nichž oba dodržují nepsaný zákon mlčení. Nevědí o sobě vůbec nic, a když Jay pocítí potřebu pátrat po identitě své náhodné partnerky, začne se jejich vztah bortit. Jay před časem opustil svou ženu, žije ve vypůjčeném bytě a večer pracuje jako barman v lidové hospodě. Poté, co jednoho dne sleduje Claire, zjistí, že je herečkou a že je vdaná. Její muž Andy je sdílný a brzy se s Jayem spřátelí. O své ženě toho zřejmě mnoho neví, anebo je tak moudrý, že jí dopřává svobodu. Od té doby, co Jay začal pátrat po jejím soukromí, přestane Claire docházet na středěční nedomluvené, ale donedávna pravidelné schůzky. Jay se rozhodne jednat...

Přízračný svět

Režie:	Terry Zwigoff
Scénář:	Daniel Clowes
Kamera:	Alfonso Beato
Hrají:	Daniel Graves , Steve Buscemi , Brad Renfro , Illeana Douglas a další
Země:	USA
Minutáž:	106
České titulky	
komedie	

Enid a Rebeca jsou kamarádky ze školních lavic. Dokončení střední školy v nich vyvolává pocit euforie: konečně se budou moci postavit na vlastní nohy a najít si byt, kde jim nikdo nebude do ničeho mluvit. Enid ale neuspěla u závěrečných zkoušek, a proto se dá zapsat do prázdninového kursu, aby získala diplom. Náhodou se seznámí se samotářským, o mnoho starším Seymourem, který ji imponuje svými znalostmi jazzové hudby. Jejich přátelské styky vyústí v milostný vztah, jehož se ale Enid brzy lekne. Rebecca mezitím našla byt a jejím jediným zájmem je útulně ho zařídít. Enid cítí, že takový život ji nepřitahuje, a řeší situaci po svém. Námět k filmu poskytl kulturní comiksový příběh amerického kreslíře Daniela Glowese, odehrávající se v prostředí satiricky nahlíženém očima dívky, jež se cítí jako cizinka ve světě, který ji obklopuje.

neděle 15.00 hod.**Powaqqatsi**

Původní název Powaqqatsi	
Výrobce	Cannon Films / Cannon International. Pro Northsouth / Institut for Regional Education.
Rok výroby	1988
Premiéra	IV. 1991
Scénář	G. Reggio, Ken Richards
Režie	Godfrey Reggio
Kamera	Graham Berry, Leonidas Zourdoumis
Hudba	Philip Glass
Střih	Iris Cahnová, Alton Walpole, Miroslav Janek
Vedoucí výroby	Menahem Golan, Yoram Globus
Produkce	Mel Lawrence, G. Reggio, Lawrence Taub

Americký film Powaqqatsi vznikl jako druhý díl plánované trilogie osobitých dokumentů režiséra Godfrey Reggia na hudbu skladatele Phillipa Glasse, odkazujících svými názvy k jazyku indiánského kmene Hopiů („powaqqatsi“ znamená něco jako „život na úkor někoho jiného“). V roce 1983 měl ve světě premiéru film Koyaanisqatsi, pokus o komplexní pohled na současnou podobu industrializované Ameriky. Autoři filmu usilují ve svém druhém projektu na ploše celovečerního filmu bez použití komentáře podat obraz života, lidí a krajiny Třetího světa. Pozorují ničení kulturních a historických kořenů zásahem civilizace, jež způsobuje uniformitu a podléhání bezduché práci a odcizujícímu systému. - Svým obrazovým materiálem odkazuje Powaqqatsi sice k dokumentu s etnografickým a antropologickým cílem, jeho uspořádání (trikové záběry a střihová rytmizace, podřízená hudbě) z něj však činí film experimentální. V souladu s Glassovou minimalistickou hudbou je film členěn na jednoduché věty, mající svůj logický a emotivní smysl; mimořádná, fascinující bohatost obrazu však jde jakoby „proti“ hudbě a činí z filmu podmanivou podívanou. - Hlavní kameramani filmu pracovali (vedle Berlína a Paříže) v Peru, Brazílii, Egyptě, Nepálu, Izraeli, Keni, Hongkongu, Indii. Glass se nebrání vlivům africké, brazilské a peruánské hudby a využívá bohaté škály domorodých nástrojů, lidských hlasů i civilizačních ruchů, z jejichž střetu, podobně jako z obrazové složky, vystupuje podoba světa s jeho přirozenými a nepřirozenými vztahy, vlivy a kontrasty. - Výjimečný film vznikl na popud Instituce pro oblastní výchovu, na jeho uvedení se podílel Francis Coppola a George Lucas. Lze jej doporučit jako zcela mimořádný zážitek všem náročným divákům.

VÝTVARNÁ DÍLNA

19. - 21. srpna 2003

batika sypaná, svazovaná, vosková, **kašírování**, **malování** a různé improvizace

sebou: stará trika, kalhoty, kraťasy (světlý podklad)

Dílnu bude vést **Alice Salamonová** (info - 604 692 203), která vedla dílnu v minulých letech.

Účast bude umožněna jen těm zájemcům, kteří budou mít zakoupenou permanentku na festival.

JE NUTNÉ PŘIHLÁSIT SE PŘEDEM!

Přihlášky a informace: Tomáš Blažek, tb@klubslunicko.cz <<mailto:tb@klubslunicko.cz>>, tel: 777 045 586

DIVADELNÍ DÍLNA

V DOLNÍ ŠKOLE STRAŠÍ

(Thriller in the Down School)

19. - 22. srpna 2003

každý den od 9.00 do 13.00 a pak od 14.00 do 18.00 + noční cvičení :-)

Bude obsahovat povídání o divadle, o teorii divadla a inscenování, plus praktická cvičení, hry a improvizace, dále pak sepisování krátkých hororových povídek či scének, které se budou inscenovat v prostorách dolní školy v Jimramově. Bude možné pracovat individuálně nebo v malých skupinkách. Uchazeči si budou sami vyrábět scénu a předměty k divadýlkům. Výsledkem čtyřdenní minidílny bude malé noční představení provozované během průběhu festivalu ve škole. Škola je stará, zašlá, inspirativní. Strašení je vybráno schválně, protože se dobře dělá.

Horory, strašidelné příběhy a povídky, magické a tajuplné předměty a všechno co má něco společného s mystikou, tajemstvím, strachem ... **dovézt s sebou**, taky oblíbenou hudbu (+ malé přehrávače) nebo hudební nástroje, barvy, loutky, zkrátka všechno, s čím si uchazeči myslí, že se dá dělat divadlo. To nemluvíme o svíčkách a drobné pyrotechnice.

Dílnu bude vést JANEK JIRKŮ, s nímž jsme měli tu čest se už několikrát na našem festivalu setkat. V současnosti působí jako režisér v Divadle Minor v Praze.

Účast bude umožněna jen těm zájemcům, kteří budou mít zakoupenou permanentku na festival.

JE NUTNÉ PŘIHLÁSIT SE PŘEDEM!

Přihlášky a informace: Tomáš Blažek tb@klubslunicko.cz <<mailto:tb@klubslunicko.cz>>, tel: 777 045 586

DOPROVODNÉ PROGRAMY

VÝTVARNÁ REFLEXE

Výtvarná reflexe bude probíhat během sobotního odpoledne (23.8.) v parku Bludník. Povede ji Alice Salamonová, bude se **kašírovat**, **drátkovat**, **malovat** a budou se odlívat obličej.

IRSKÝ STAN

se otevírá jednou do roka. Skoro jako v pohádce. Celý víkend tady můžete ochutnávat různé pamlsky - živou muzikou počínaje a pravou irskou

kávou konče ... Ale pozor! V sobotu v noci zavíráme ... a zase až za rok ... :-)

k muzice ...

Heart of Highlands

Příležitostné seskupení hrající skotské a irské lidovky do Irského stanu zavítá již třetím rokem.

Nesmir, F.L.O.

Vítek říkal, že budou hrát svoje písničky, ale že se určitě najde prostor i pro naše lidovky a nějakou tu hospodskou ... co jsem našla přes vyhledávač: Brno, skoro akustická alternativa, experimentální hravé kapely ...

pamlsky ...

pivo, skotská a irská whiskey, doutníky ... a co se v našich krajích jen tak nevidí ... pravá irská káva, která se opravdu liší od těch běžně podávaných v hospůdkách a restauracích ...

/KO/

neděle 15.00

JIMRAMOVSKÉ SOUSEDSKÉ POSEZENÍ

program připravovaný obcí Jimramov, v rámci kterého vystoupí:

**Dechový orchestr ZUŠ Bystřice nad Pernštejnem
a mažoretky při DDM v Bystřici nad Pernštejnem
Ekumenický sbor z Jimramova**

Dětský pěvecký sbor z Jimramova

**DIVADLO KLAUNIKY BRNO - DON QUIJOTE de la MANCHA
Cimbálová kapela Lučina**

/OJ/

OBČERSTVENÍ

Jsou dvě možnosti ... noviny jste si koupili předem a louskáte je ještě doma, než jste vyrazili za námi. V tom případě pro vás máme potěšující zprávu. Mamince můžete říct, ať ty řízky schová pro tatínka, že tam, kam jedete, se o vás postarají dobře. Druhá varianta je, že se nacházíte v městečku Jimramově a začínáte tušit, že ty řízky, co vám maminka tak pečlivě zabalila, vás budou dělit od netušených dobrot. I v tomto případě máme pro vás potěšující zprávu. Řízky odevzdejte pořadatelům - prý jsou ochotni se s nimi vypořádat sami. A teď už vám nebrání nic v tom vrhnout se na naši nabídku, protože výběr, ten tady je ...

... od sušenek, přes topinky a párky až po zaliťáčku, gulášek a saláty. To najdete v **OBČERSTVENÍ** a v **JÍDELNĚ**. V Občerstvení se také bude nacházet tvrdý alkohol a měkké nealko. Něco mezitím, takže pivečko, bude v **PIVNÍM STANU**. A pro závislé na nejměkčích drogách ... **ČAJOVNA** bude.

/KO, MG/

zodpovědný kolektiv občerstvovačů: Sloni, Hroch, Hanička, Pařka & Cumpáni, Škařupovci, Věrka a Pepouš

KLUB SLUNIČKO - UNIJAZZ aktuální info

... máme novou webovou adresu <http://klubslunicko.cz>, na které najdete aktuální informace k připravovaným akcím.

... když nám budete chtít napsat a nebudete přesně vědět na koho se obrátit ... pište na adresu info@klubslunicko.cz ... na tuto adresu napište i v případě, že máte zájem o zasílání aktuálních informací o Otevřenu, Sluníčku a jeho další akcích ... nezapomeňte upřesnit co vás zajímá!

... našim největším "koníčkem" je v tuto chvíli klub STŘEDOZEMĚ

v Novém Městě na Moravě ... v měsících září - prosinec 2003 se zde budete mít možnost setkat s **Janem Burianem** na Chilském večírku, **Dagmar Andrtovou**, určitě budou pokračovat poslechovky **Tomáše Lavického** a pokud vše ve zdraví přežijeme, oslavíme koncem roku druhé narozeniny Středozemě ...

... na poslední víkend v listopadu chystáme **NOVOMĚSTSKÉ HUDEBNÍ SLAVNOSTI 2003 - FESTIVAL STARÉ HUDBY**, kde bychom se měli setkat se **Zuzanou Lapčíkovou**, souborem **Capella Regia Praha** a se souborem **De Kleine Johannes** z Nizozemí za doprovodu českého orchestru **Hipocondria Ensemble**, kteří by měli provést jedno z největších děl duchovní hudby - h-moll mši od J. S. Bacha.

/KO, TB/

Jaké je letošní téma?

Každým rokem mělo festivalové dění připomenout něco nebo někoho, kdo si zaslouží pozornost a podporu. Na začátku to bylo středisko Diakonie pro tělesně postižené Betlém v Kloboukách u Brna. Během let se nasměrování měnilo a v loňském roce se naše pozornost obrátila směrem k parku Bludníku, bez kterého si festival dovedeme jen těžko představit. Park se během let mění. Něco k lepšímu, ale hodně spíše opačným směrem. Zub času neúprosně hlodá a z parku mizí vzrostlé stromy, vybavení postupně chátrá, nejasná budoucnost parku brání větším investicím do jeho údržby a rozvoje. Všechno pak ale převálcovaly srpnové povodně. Proto se letos opět vracíme k Bludníku. Rádi bychom připomněli něco z historie parku, zamysleli se nad jeho další perspektivou a zbudou-li nějaké peníze, přispěli něco málo k jeho obnově.

/TB/

BLUDNÍK

Zámecký park zvaný "Bludník" vznikl postupně po roce 1800. Ve starých dobách zde byly v prostoru k nynějšímu mostu dvě usedlosti:

- grunt Mlynařkovský (od roku 1592)
- podsedecký Kejdovský (od roku 1660). Ty byly zrušeny.

Dále zde byly panské stodoly a domy č. 44 a 45 odkoupené vrchností v letech 1814 a 1886 a zrušeny. Takto vznikl prostor pro zámecký park.

Aleš Vítek ve své historické studii uvádí:

Proti zámku při soutoku Svratky a Fryšávky je park zvaný Bludník, osázený staletými stromy, kdysi očitými svědky jeho někdejší uzavřenosti a přístupnosti jen příslušníkům urozené šlechty a jejich přátel. Jako zámecká zahrada byl zřizován teprve po roce 1800. Bludník je nyní zveřejněn a upraven. V roce 1956 v něm byly postaveny lavičky, taneční parket s pavilonem pro hudbu a park byl vybaven elektrickým osvětlením. Slouží tak nejen k rekreačním účelům, ale i jako vhodné místo pro pořádání kulturních akcí.

čerpáno z materiálů pana Josefa Dobiáše

Otevřeno 2003 - program festivalu

redakce: Tomáš Lavický, Tomáš Blažek, Martin Gall, Kateřina Ondrová, grafická úprava a zlom: a.t.e.l.i.e.r. - Pavel Kocych, fotografie: Martin Gall, webové stránky kapel aj ... , náklad: 400ks, copyright: Klub Sluníčko - Unijazz - 2003